

Iz mladih peres . . .

(Prispevki »Zvončkarjev«.)

ROJSTNI HIŠI.

Oj, hišica bela,
kjer mama je pela
pri zibelki mi!
Ti dom si mi sreče,
srce hrepence
le k tebi želi.

Zinka Ruehova, Metlika.

Marica Oblakova:

MOJA POT IZ AMERIKE V JUGOSLAVIJO.

(Nadaljevanje.)

Vsi smo težko pričakovali prihodnjega dne. Po sedmih dnevih smo imeli videti zopet suho zemljo, namreč Lisabono na Portugalskem. Vsi nestrpni smo šli spat. Kapetan nam je rekel, da pridemo tja ob pol desetih.

Komaj je bila ura pet, že smo bili vsi pokonci. Brž smo šli zajtrkovat, potem pa hitro na krov. Hoteli smo videti zemljo od daleč in popotniki so se skušali, kdo jo bo prvi zagledal. Bili smo nemirni, posebno ker je bilo že poldesetih, a nismo še ničesar zagledali. Nekateri so šli krmarja vprašati, a on je rekel, da imamo zamudo, ker ni bilo vreme ponoči ugodno. — Ob tridesetih na deset sem stopila na krov, ko začujem: »Zemlja, suha zemlja se že vidi«. Hitro grem klicat Margo in že hitiva na krov. Res. Daleč, še v megli zavita se je videla Lisabona. Razburjenje je naraščalo. Na krovu je bilo vse polno ljudi. Vsak je hotel videti zemljo po sedmih dolgih dneh. Počasi smo začeli razločevati griče, hiše in naposled celo ljudi, ki so nam mahali. — Ko smo se približali pristanu, se nam je zdela Lisabona lepo mesto. Ko smo pa bili v mestu, smo sodili drugače.

Točno ob desetih smo pristali. Stroji so še enkrat močno zaropotali in nato so utihnili. Spredaj smo morali spazniti prostor, ker so spustili mostiček in so nekateri popotniki izstopili.

Ob desetih smo prosili za dovoljenje, da bi šli v mesto. Dobili smo ga. Ko smo odkorakali po mostičku navzdol, nas je takoj obkrožila množica kmetov. Ponujali so nam sveže smokve. Ko smo jih res hoteli kupiti, niso marali ameriškega denarja. Da bi šli samo zaradi tega meniat dolarje, nam ni kazalo. Bili smo še vedno v pristanišču. Ko smo hoteli v mesto, smo morali plačati carino.

V mestu je bilo zelo vroče. Zidovje je bilo razbeljeno. Po ulicah so se igrali otro-

ci, bosí, raztrgani in umazani. Takoj ko so nas zagledali, so skočili pokoncu in začeli beračiti: »Americano uno centesimo, uno centesimo«. Kaj smo hoteli. Da bi se jih odkrižali, mi da papa polno pest pennyov, katere sem razdelila med nje (en penny je stoti del dolarja in en dolar je vreden 56 dinarjev). Komaj sem razdelila novce, že se pripodi druga tolpa umazancev iza vogala. Ker se jih nismo mogli znebiti, smo se obrnili nazaj. — Ko tako lepo korakamo, začne ura biti dvanajst. Kako smo se ustrašili. Naš parnik namreč je imel odpluti nekaj minut čez dvanajst. To bi bilo res krasno, ako bi nam parnik pred nosom odplul. Ko tako hitimo vsi v skrbih proti pristanišču, se mahoma spomnim, da se morebiti tukajšnje in naše ure ne ujemajo. Ko papa pogleda na svojo uro, katero je pridno naravnal vsak dan, je kazala približno enajst. To smo se oddahnili.

Kakor sem rekla, je Lisabona napravila lep vtis na nas od daleč, a od blizu...

Podnebje je zelo vroče; ceste, ali bolje rečeno, le večje steze, so zelo prašne, razpokane in precej nesnažne. — Ljudje so slabo oblečeni in zaradi vročega solnca močno ožgani.

Ko smo šli po cesti in je bilo dvanajst, so posedli ljudje meni nič tebi nič, kamor se je komu zljubilo, četudi na sredo ceste. Iz torb so privlekli mrzel (kuhan) krempir, ribe in pijačo. Ribice so bile nekako deset do dvanajst centimetrov dolge in dva do štiri centimetre široke. Vzeli so jih v roke, jih malo potolkli, posolili in položili kraj sebe. Ko so končali to opravilo, so prišli prvo ribico za rep, jo vtaknili v široko odprta usta in že je ni bilo več.

Hiše v Lisaboni so navadno enonadstropne ali pritlične. Skoro vse imajo veliko umazano dvorišče. Tudi v samem mestu ne diši posebno lepo.

Medtem smo dospeli v pristanišče in odkorakali po mostičku na parnik. Ko smo prišli gori, smo zapazili celo gručo ljudi, ki so od časa do časa glasno vzdikali. Radovedni, kaj se godi, smo šli tja. Šele tedaj smo zapazili, da so se nekateri popotniki oblekli za kopanje in so skakali v morje. Ob vsakem lepem skoku so bili pohvaljeni z glasnimi vzdiki. Sicer pa morje ni bilo čisto. Celo precej umazano je bilo. To pa ni motilo navdušenih kopalcev. Dolgo se pa vendar niso kopali. Ko je parnik zatolil in dal znamenje, da takoj odjadramo, so morali hočeš nočeš ven, ako niso hoteli ostati v Lisaboni. Vsi niso ubogali, — nekateri so mrmrajoč lezli počasi po lestvici navzgor.

(Dalje prihodnjič.)